

Gheorghe Calamanciuc

***POEME DE CITIT
BĂTRÂNEȚA***

Lector: Valentin Jitaru

Gheorghe Calamanciuc

POEME DE CITIT
BĂTRÂNEȚEA

renaștere

Dedicație nemuritoarei

Revin și revin la tine, limba română,
minune, tu, care vindeci sau strivești sufletul
cu maternul aurit al vocalelor de cântat
și-al consoanelor de tăcut.

Fiind limba de iubit a lui Dumnezeu,
ești și a mea,
deci și a copiilor, nepoților mei care
înmuguri-vor cu tine în pântecul mamelor,
înflori-vor în leagăn,
dând rod apoi și de sabie
când să te fure voi-vor.

Și tot cu tine asfinți-vor.

În tăcere.

Pentru că din această tăcere de vecii vorbitoare,
tot din fructul tău de-a pururi născută,
renaște și Neamul.

cuvântul

În afara cuvântului, n-am a vă da nimic.
În afara lacrimii lui, sunt un biet pitic.

Unul fără curtea, desculț unde-am zburdat,
Fără cele două brațe ce m-au legănat.

N-am ce vă da în afara cuvântului –
Pân' la țărână micuțului,
până la cer uriașului.

În afara lui, sunt în iarna nimicului –
Orfan de crucea lui Ștefan,
de sceptrul Neamului.

Cu verbul îmi descânt iubita.
Cu voroava îmi îndulcesc pita.

Fără cuvânt, bag cuțitu-n oricine.
Cu el, sunt flămândul de bine.

În afara cuvântului, ca spinul sunt sărac.
Cu el, cumintele, și cu rusul mă-mpac.

Cuvântul mi-e moșia și testamentul.
Așteptați să-l râșnesc.
Să-mi coc monumentul.

fără scăpare

Gata. Nu mai scap de dorul ce ți-l duc.
Păgânul! Sângele lui de toate culorile
îmi aprinde fibrele creierului,
îmi grăbește cântecul inimii,
păzindu-mă de ochiul infernului.

Pârjolitoru-i foc
își trimite scânteii ritmice în visele-mi,
segmentându-l,
îndepărtându-mi diminețile
ce-mi înfloresc în geam obosite și palide.

Gata. Voiam, dar nu mai scap
de dorul ce ți-l duc.
Încă din sămânța tatei ți-l duc.
Sau poate din cea a bunicului Nicolae,
care-l rugase-aplecăt – în '49
de început colhoznic –
pe-un *gavno-upolnomocennâi*
să-l lase pădurar
în propria-i pădure confiscată.

Alunec prosteste-n prozaic.
Pe când sufletul mi-e fript de acorduri stelare
ale dorului, sfânt-păgânul, ce ți-l duc,
POEZIE!

căratul în jos

citiți-mi bătrânețea

În venele mele smiorcăiește târziul.
Toamnele mi-s tot mai dragi, ca rachiul.

Anii nu-i mai număr, ci orele.
Frunzele moarte mi-s dragi, ca florile.

Mă-nfricoșează de la un timp ninsoarea.
Peste gânduri îmi fulguie înstrăinarea.

Din zorii cețoși și pân' alunec în noapte,
Cerșesc porții duble de singurătate.

Tandrul chemărilor iubitei
mă-nspăimântă.
Și floarea-i din surâs mi-e mai puțin sfântă.

Las amintirile să-mi curgă în creier,
Precum dulcele cântului de greier.

Ca Flămânzilă, mă îndop cu tristețe.
Asta să însemne, oameni buni, bătrânețe?

De-i așa, citiți-mi-o. Citiți-o sănătoși.
Miroase-a Dumnezeu cu ochi blânzi, lăcrămoși.

căratul în jos

Mă car în jos.

Cu fiecă clipă gătită de neputință,
mă car în josul ce nu cunoaște urcușuri.

Josul ăsta e mai blând decât toți blânzii.
Și-i mai mut decât toți mușii.

Josul ăsta are o singură față –
cea întoarsă spre nădejdi spulberate.
Și o singură gură – cea ferecată-n muțenie.
Un singur ochi, de asemeni,
de sub pleoapele cărui se scurg
ultimele licăriri ale visului.

Mă car în jos. Iremediabil.
Și-i mai cuminte josul ăsta –
rog să mă credeți –
decât toți cumiții posibili.
Și-i lipsit de memorie, mai lipsit
decât toți ce n-au avut-o vreodată.

De-aceea, cred, ajuns, pân' la urmă,
în josul spre care mă car,
voi deveni eu însumi un jos –

blând, mut, cuminte,
în memoria căruia,
în locul în care-mboboceea visul,
va înflori mereu, maiestuos,
rânjetul neputinței.

a ș t e p t ă r i

E de neconceput totuși:
cum de se mai scurge-n mine viul,
ca să mai pot duce-n cârcă
alte examene strigătoare de visuri.

Polițele destinului stau încărcate cu goluri
în așteptarea alunecării-n neunde.
Bagajele toate se cer
în ultimul tren cu destinația nicăieri
din gara învăluită de cețuri ironice.

Cu fiecă zi, cu fiecă oră,
și cele făcute, și cele nefăcute,
de curiozități desfrunzindu-se, –
încremenesc în așteptări toate.

Și, subțiindu-se și-nvârtoșindu-se,
se înnoadă-n una singură –
așteptarea ce curmă toate-așteptările
posibile.

sfredelindu-mă-n Univers

Iată-mă, sub nukul
de la căsuța de vacanță,
sfredelindu-mă-n Univers.

De-i dimineată, în zori,
țepușele-aurii ale soarelui
mă absorb pe orizontală și trunchiu-mi,
păcătosul,
crește-n dimensiuni tot mai alungite.

De-i în amiezi cu făclii ascuțite,
uriașul jăratric mirosind a moarte
mi-l absoarbe-n Univers, pe verticală,
în dimensiuni tot mai microscopice.

Și-n primul caz, și-n al doilea,
mă sfredelesc în Univers,
cu auzu-mi săgetat de cânturi fierbinți.

Iar în amurguri, iar în amurguri,
trunchiu-mi amorf
se scurge în primul căscat al pământului,
iar sufletu-mi zvâcnește să se-nalțe
spre primul licăr de stea răsărind...

doctorița Rodica

Doctorița Rodica mi-a mutat inima
din salonul nr. 1 în salonul nr. 2.

Aici, năvălașă,
întoarsă cu fața spre icoana
Sf. Vasile,
porni să-și îndulcească pulsul.

De ore bune inima-mi
își pâlpâie respirația în ochii blajini
ai sfântului.

Doctorița-mi ascultă tremurul inimii
cu scoicile urechilor –
e mulțumită.
Și-și trimite mierea surâsului
spre Sf. Vasile...

întrebări aiurite

Când mă vor duce –
știți voi unde, hliziților, –
întrebați-mi carnea râvnită de viermi:
ce patimi frivole-au frământat-o?
ce foame curgătoare de nimicuri
mi-au furat-o?

Și-mi mai întrebați văzul, orbilor:
ce culori amăgitoare ale-acestui pământ
i-au hrănit irisurii?
ce umbre lunecoase spre dezmaț
l-au îndulcit fariseic?

Și-auzul adormit mi-l mai întrebați,
surzilor:
ce păsări răpitoare strangulatu-au,
despicându-l la trecerea Prutului?

Când mă vor duce –
pricepeți voi unde, triștilor, –
întrebați-mi și inima:
de ce, suferinda,
mi-a lăsat, singurel, sufletul
să se-nalțe la ceruri?
Singurel?! Fără ea?!

nu pot crede, suflete

Nu știu. Chiar nu știu
de-ai fi de trebuință, suflete al meu,
acolo, în ceruri.

Mai degrabă,
în repausul cela viscolit de negură,
ai folosi la ceva aici, pe pământ.
Pe cărările cărui, noduroase,
fosta-ai încolțit de pizmă, lașitate,
măsluit cu zâmbete de Iuda
și trimis pe așafodul disperării
de către iubiri cu săruturi euro.

Nu pot crede, suflete al meu, tu,
că acolo, în nemărginitul prădalnic,
ai putea ușura cu ceva destinul
Universului cela fără destin.

Aici, da,
ai putea să-ți scuturi aripile grele de dor
peste florile însetate din geamul femeii
care mă însingurează
din ce în ce mai ușor...

Ai putea să-ți ostenești zborul
până la mormintele sfinților mei
de sub cruci
care m-au trimis în păcatul
lumii acesteia.

Să mai poposești lângă frunțile,
aplecate asupra filelor mele cu visuri,
scrise tot cu suferința ta, suflete.

Și te-aș vrea mereu planând
în văzduhul acestui pământ care
ai avut blestemul de taină
să fie și-al tău...

epilog pentru poemul nescris

Pentru că nu-mi vine nicidecum
să-l zămislesc, iată,
scriu acest micuț epilog la poemul pe care
oricum îl am dăltuit în memorie,
ca pe-un gata făcut.

Mi-l imaginez totuși:
e plăpând, cu ochi mari, de culoarea
brândușelor
pe care-n copilăria-mi flămândă
le culegeam în rourate buchete,
în Codrul Cosminului,
ducându-le mamei
să-și roureze și ea ochii blânzi.

Și-ar mai putea avea poemul acela
și-o gură de cireașă în iunie,
cu buze tremurate de copilă –
e prima iubire adolescentină a mea
pe care-o ocrotesc ca pe-o floare
a dorului nespus.

Și pe buzele acele de sărut în visare,
ar mai putea da din aripi un fluture
de surâs

care-ar închide zburător poemul.

Poemul nescris. Că epilogul lui e acesta
ce vi-l dau să-l scrieți încă-o dată și voi
cu respirația inimii.

dar de pe urmă

În foișorul de la căsuța-mi de vacanță,
trăiesc unica singurătate
în care-ți simt, Doamne, respirația.

Ochii tăi blajini mă privesc
printre golurile acoperișului de stuf
și nu-mi doresc altceva
decât să mă sting în această liniște
cu aromă de dulce tămâie.

Asemenea profundă-mpăcare
cu destinul
n-o simt decât aici,
unde respirația Ta de miel blând
mă-nfioară,
ca la împărtășania-mi ultima.

Împresurat de multe miliarde,
la ce ți-ar folosi și sufletul meu?
E mâhnit ca trestia în ploaie acidă.
E suferind ca tatăl prohodindu-și copilul.
E strivit ca o cruce găurită de gloanțe –
la ce ți-ar folosi și sufletu-mi, Doamne?

Închid telefonul.

Nu vreau să împart cu nimeni, chiar cu nimeni
această singurătate pe care Tu, Doamne,
o priveghezi așa de spăsit și cuminte,
de-mi vine să cred că ea nu-i altceva
decât darul Tău de pe urmă...

întrebările idiotului

Nu mai înțeleg
ce se face-n lumea asta, domnule!

Nu-i zi,
cerul sau apele să nu-nghită bipezi,
mânați de cruntul miraj al iluziilor.
Sau de altceva mai banal despre care
mi-e silă să spun.

Nu-i zi,
vreo țeavă smintită
să nu scuipe moarte-ntr-un suflet
ce mai vrea, visat-visătorul,
și-a doua zi să sărute zorii-n ferestre!

Nu înțeleg, domnule:
cum nu poate fi oprit un maniac
din Kremlin
să strivească-un popor
ce respiră prin purpura aceluiași sânge?

Și, în sfârșit, nu înțeleg, domnul meu:
de ce pompa asta proastă a mea
de ied îmbătrânit

nu se mulțumește să tacă, sătulă,
și să nu-și mai pună întrebări
de astea, hazlii!

Fără de care, firește,
pâinea se coace la sigur în cuptor,
vinul alunecă pe gât fără proptele,
somnul se îngrașă, liniștit,
până-n zori.

Că altceva,
ce-i mai trebuie unui idiot
să se simtă fericit?

lumânarea

Lumânarea e o dulce prietenă a mea.

Am fost moșit – sunt sigur de asta –
la lumânare.

Botezul mi-a făcut preotul,
împresurat de ochi scânteietori
de lumânări.

Lianele cununiei m-au înfășurat – pe mine
și-o femeie venită dintr-un dor întârziat –
sub surâsul pâlpâitor al lumânărilor.

M-am stins în două rânduri
și m-au plâns lumânările –
la moartea născătorilor mei cu sufletele
într-o singură stea.

De la o vreme, mă întristez –
ca lumânarea.

Mă-mbărbătez palid în suferință –
ca lumânarea.

Mă încălzesc cu amintiri –
ca lumânarea.

Mă topesc de dorul celor ce mă uită –
ca lumânarea.

Și tot ca ea – cu mâhnire cuminte – aștept
să-mi picure la creștet lacrima celor
pe care Ziditorul i-a trimis
să respire în inima-mi...

rugă pentru întârziere

De câte ori, Doamne, de câte ori,
Te-am rugat să mai întârzii să mori

În sufletu-mi tremurat, ca trestia,
Spre bucuria diavolului, bestia!

Dar Matale te faci a nu auzi
Ruga-mi de sânge de fiecă zi.

Și continui să te stingi cu puținul
În sufletu-mi urgisit, ca pelinul.

Dar eu, nesocotitul, ingraturul,
Să-ți prelungesc caut veleatul

Culegând pentru inima-ți vigoare
Din tot ce-ai zămislit sub soare:

Din frunza lui mai, din șoptit de izvor,
Din cuib de rândunea, din cânt cu fior.

Din gânguritul pruncului, din surâs de mamă.
Și din sufletul meu, mai cu seamă.

În adâncurile lui suferinde, nemângâiatul,
Te caut mereu să-ți prelungesc veleatul...

Mai întârzie să mori, bunule Dumnezeu, –
Cu Matala, mai nemuresc și eu...

poem la lumânare

La lumânare-ți scriu aceste rânduri...
În icoană, Maria-i căzută pe gânduri.

Mă dau mai aproape – privirea ei
Îmi amintește de ochii tăi grei.

Când șoptitu-mi-ai cu surâs de lămâi
Că tu ai să lași lumea asta întâi.

Pământul câștigându-te mult mai târziu,
Din oglindă muștrându-mă părul argintiu,

Înghetară-mă vorbele-ți și-n disperare
De-atunci poemele îți scriu la lumânare.

În timp ce luna prin geam își strecoară
Obrazu-i fără simțuri, de ceară...

presupuneri

E totuși ceva care-mi sfâșâie muțeste
Tot ce respiră în creieru-mi creștinește.

Ar semăna cu un abur cu tăişuri
Sfârtecându-mi, ce mi-au rămas, luminişuri.

Ar semăna că-i venin în putrezire
Ce-mi paralizează tot ce-i iubire.

E totuși ceva în creierul meu,
Tot mai puțin înfricat de Dumnezeu.

Ceva ce îmi fură iarba de-acasă,
Ce-mi urgisește neamul, și nu-mi pasă.

Ceva ce-mi strecoară-n neuroni păcatul
Și mi-l aduce la dejun pe necuratul.

E totuși ceva în tainițele lui fierbinți,
De-mi pun întrebările pe care le-auziți.

sclavul și madona

Inventam mângâieri și imagini
Spre a te răstigni cât mai stelar în pagini.

Erai madona plămădită-n vise
Cu nurii rotunjiți în paradise.

Care m-aveai pe mine sclav smerit
De la crăpat de zi și pân` la asfințit.

Un pocnet de degete prea destul era
Să mă prosternez în fața ta.

Ca să-ți sărut piciorul de drac,
Eram gata să m-anin în cerdac.

Ca să-ți mângâi umărul rotund,
Eram gata să te pup în fund.

O, grațioasă, fiartă-n smarald, regină,
Acum, de, falnico, te-ai pomenit bătrână.

Și-admiratorii tăi cu ochi fierbinți
Au devenit ruine fără dinți.

Iar sclavul tău ce te-ngropa în vers
O altă-acum madonă-și cată-n Univers.

Dar pentru versu-i amărât, vetust,
De madone Universu-i gol. Și îngust...

meditații-n călduri

Vântul citește frunze la căsuța-mi de vacanță.
Trandafirii-și usucă pleoapele de lămâi.
Suferință, târfă trântoră, tu, ca o falsă romanță,
Faci ce faci și iar pe inimă mi te pui.

Se-ngroașă deznădejdea în cerul Ucrainei.
Urechea-mi, nedormind, prinde-o știre de ieri:
Putin(ă), cea mai scârnavă minciună a Rusiei,
Nu-și asumă vina pentru cei 298 de pasageri

Căzuți din cer morți. Greierii îmi plâng
În jurul foișorului meu mucenicit.
Toate blestemele acestei lumi am să le strâng
Și-am să le trimit spre führer-ul pocit.

A stat vântul. Nu mai citește frunzele.
Și trandafirii-au înțepenit – jalnice schelete.
Din botul subțiat al orizontului, umbrele
Își urinează-n capul meu regretele.

poem de îmblânzit singurătatea

Așa îl vreau – de îmblânzit singurătatea.
Unul care poate înduioșa moartea.

Pentru că singurătatea, de-i ca a mea, de smoală,
E o înrâncenată, fără scăpare, boală.

Merg pe străzi. Călăresc o mulțime
De trecători însingurați ca mine.

Dar și ei mă călăresc, somnoroși,
Cu moartea-n priviri, urâcioși.

Îi salut cu un zâmbet de gay –
Se prefac că nu aud – ce mișei!

Haide, cuibăriți-vă-n mine viori!
Eu, la fel, cuibărindu-mă-n voi,

Țâța singurătății, haimanalei,
O vom suge în doze egale.

Pentru că-n lumea asta bolnavă, să știți,
Însingurații sunt cei mai cuminiți.

Și mai generoși așteptând moartea,
Pentru că se hrănesc cu singurătatea.

Dar s-o îmblânzim și noi câte-un pic –
Nu cu lingușiri, huiduieli de nimic.

La-nceput, vă dau un remediu onest –
Iertați-mi infatuarea: poemul acest.

nulitate

Văzul mi-e în căutarea umbrelor,
culorilor închise, fără pretenții.

Auzul
mi-e în căutarea sunetelor moi,
învechite.

Măinile
mi-s în căutarea lucrurilor rotunde,
fără miez,
cu banalități încuibate-n ele –
surâzătoare nimicului.

Picioarele, spăimântate de urcușuri,
sunt în căutarea cărărilor drepte
ce nu duc nicăieri.

Aceste organe mă definesc plenar
că-s nulitate vie.

Visurile,
de mai scânteiază uneori câte unul,
nu fac altceva decât să tânjească
după aripi.

Gândurile,
de mai fumegă uneori câte unul,
se consumă-n proiecte de-o unghie.

Simțurile,
de zvâcnesc uneori câte unul,
se topesc în mirări –
dovadă că nu-s părăsit irevocabil
totuși
de curiozitatea pământului.

Acestea trei de pe urmă
mă definesc plenar
că-s nulitate în stingere.

rădăcina visului

În visul meu ai rădăcini...

Dimitrie Stelaru

Copilă-a unui dor uitat, te-am rechemat
Din rădăcina unui vis tulburat.

Ca să-mi răscolești clipele, sub cerul gol
Din viața-mi ce se scurge rostogol.

O rădăcină cu fiori, sfioasă,
Mă leagă de imașul de acasă.

Unde din april, până-n miezul toamnei
Îți duceai și tu la păscut căprița foamei.

Așteaptă-o clipă – gândul mi-l răsfir...
Mormintele nu încăpeau în cimitir

Și-aveai și tu sub cruce-o mamă
Ce te lăsase-n '48 orfană.

Imașu-n primăvară respira verde...
Ochii-nfiți în drum priveau: nu se vede

Silueta de salcie tremurândă
Ducând, flămândă ea, capra flămândă?

Copilă-a unui dor uitat, te-am rechemat
Din rădăcina unui vis tulburat.

Ca să-mi răscolești clipele sub cerul stins.
Mai e imașul cela? Sau doar a fost un vis?

insula lui D. Stelaru

Acel grăsan vagabond, Stelaru,
cu creierii muiați în visare-alcoolică,
mereu a râvnit să se-ntoarcă în insula lui –
„insula unde stă geniul”.

Nu știu
de-a mai ajuns la ea cu pânzele întregi
corabia lui Dimitrie.
O fi plutind și acum pe „Mare incognitum”,
cu bordurile încolțite de rechinii zavistnici?

Și-atunci ce-mi rămâne mie,
un alcoolic al poeziei,
tot atât de trist, tot atât ca nelumea,
decât să mă cer pasager zdrențăros
pe corabia ceea cu bordurile
înveninate de colții pizmașilor.

Și să privesc valurile epileptice,
căscatele,
să mă înghită iremediabil?
Cum?
Fără să ajung barem să-mi usuc chiloții
pe insula lui Stelaru?!

de ce căutăm?

De ce căutăm dimineți în alte părți,
când le avem pe-ale noastre,
încărcate cu basme, –
din frunză, bobul de grâu,
din gura izvorului?

De ce căutăm amiezi în alte părți,
când le avem pe-ale noastre, încărcate
cu respirația mielului din geana pădurii
și glasul de prunci al fântânilor?

De ce căutăm în alte părți
îngândurările amurgului?
Când le avem pe-ale noastre
atât de cuminți și-atât de ostenite,
că rar se întâmplă ca Domnul,
gătindu-se de somn,
să nu-și îndulcească rugăcinea de seară
cu-ngândurările amurgului nostru...

De, întreb și eu așa...
când îl mai aud pe codrul Poetului
lăudându-se copios:
„Iar noi locului ne ținem –
Cum am fost, așa rămânem...”

plictis

Nu m-am îndopat cu-atâta plictis niciodată,
ca-n această vară cu călduri de infern
de la căsuța-mi de vacanță.

Când simțeam că plictisu-mi linge inima
cu limba-i de melc –
se întâmpla asta în amiezi gâfâite, ți pătoare –
invitam Judecătorul din ceruri să dea explicații:
de ce, Domnule, mă-ngheboșezi cu plictis
de călduri?

De ce, Domnule, din atâtea răcori ce le ai
în albastrimile Universului Tău, nemărginite,
adânci,
nu-mi trimiți și mie ceva adieri
să-mi gâtui plictisul?

„Plictisul nu vine din călduri, leșinatule,
îmi răspundea marele Jude cu gura unui înger,
oprit din zboru-i pe-o creangă moleșită a nukului.
Plictisul vine din cuget alunecat în saț.
De ce nu-l lași să flămânzească? mă întreba răstit.
De ce-l hrănești cu merinde
ce paralizează zborul și visul?”

evadare hazlie

Amarnic de mulți ani sap în mine o nișă
prin care să evadez din nimicuri.

Dar uite că osteneala-mi
devine din ce în ce mai hazlie,
din ce în ce mai anostă –
„E ca și cum ai încerca să păstrezi
cu tot dinadinsul mireasma florii în pumn”.

Sap, sap în mine o nișă,
mă surp în zădărnicii ce-mi hlizesc în urechi.
Evadarea spre care râvnesc
se arată din ce în ce mai vicleană –
curat ca o târfă pe care zodia
mi-a incifrat-o-n destin pân’ la moarte.

Și cu cât mai cumplită se arată osteneala,
cu atât mă scufund mai vârtos în nimicuri.
Și-alunecând pân’ la uitare în ele –
ce minune unsă cu miere metafizică! –
drăgălaș alintându-le,
tot mai spăsit râvnesc să evadez.

Dar cu ele, cu nimicurile!

zei matinali

Zei cu ochi stinși fac plimbări
prin grădina mea cu trandafirii fierți
în călduri.

Arunc la picioarele lor maiestuoase
câte-o hrincă de pepene expirat –
bănuiesc că-s flămânzi.

Pășesc penetrabili printre butucii de vie
cu struguri chirciți,
sprijiniți în bastoane de bronz.

Din când în când,
ridicând pleoapele grele de bronz,
mai privesc spre cerul deschis,
pătrunzându-l hăt-hăt,
în adâncul fără de adânc,
până la dușmanul lor unic de moarte –
Demiurgul Poetului.

Zei cu ochi stinși fac plimbări matinale
prin grădina-mi năpădită
de buruian multianual. Și eu
le mai arunc la picioarele crăcănate
câte-o hrincă de pepene expirat –

bănuiesc că-s flămânzi
de rodul pământului pe care
strănepoții noștri bonomi
îl împărțeau cu dâșii
în modul cel mai onest.

Lasă-i să-nțeleagă, nenorociții de ei,
ce darnici vlăstari au crescut
și mai cresc,
peste două mii de ani și ceva,
din sămânța lor
cu profeția încă nepierită.

înșelare dublă

De la un timp,
n-am ceva mai hazliu și anost de făcut
decât să înșel moartea.

Du-te-ncolo! se irită amicii.
Nici Ivan,
din cel mai viclean neam
de la potop încoace,
n-a reușit s-o înșele.
Și hârca îl ține și-acum târâtor la picioare,
refuzând să-i ia sufletul, păgânul.

Eu nu-s nemuritorul în aburii holercii,
așa e.
Sunt un ied îmbătrânit, întristat
și cuminte.
De-aceea caut s-o înșel cât mai des
cu visările mele întârziate, utopice –
să-mi mai lase niște dimineți
la căsuța-mi din geana păduri, ca
să-mi mai târșâi prin lacrima ierbii
picioarele ostenite.
Să-mi mai lase niște amiezi
luminos legănate pe frunzele nucului.

Dar cel mai mult o implor să se lase-nșelată,
ca să mai pot avea niște-nserări îngândurate,
cu umbrele lor ștregare furișându-se
pe sub merii mei suferinzi,
cu floarea pierită de sărutul înghețului.

Să mai am și niscaiva nopți
în smoala tăcută a căror
îmi dospesc visele segmentare.

De la un timp,
încolțit, blând și viclean, de bătrânețe,
n-am ceva mai hazliu de făcut
decât să mă mint că înșel moartea...

așteptarea nimicului

Uite, soarele-și cerne apusul
peste merii mei cu floare pierită de-ngheț,
și tu nu mă suni ca să-mi spui
că-n casa noastră lărgoaie,
cu aer paralizat de călduri,
nu se mai aud pașii mei târșâiți,
respirația mea moleșită de ied părăsit,
ca un toiag uitat pe un peron nemăturat
în gară.

Uite că și umbrele pomilor dispar
și ceru-n orizont rumenește,
ca un sânge bolnav,
și tu nu mă suni – a fost înțelegerea noastră
din veacul trecut – nu eu, tu să mă suni,
pentru că numai așa urechea-mi
prinde întreagă dulceața de piersici din rai
a gurii tale flămândă de minciună de dragoste.

Uite că puricii întunericului
îmi ling irisurii și încep să mă-ngrop
tot mai puțin durut și mai leneș
în ceea ce ar putea să însemne
așteptarea nimicului...

odă angoaselor

Angoase, dragilor,
de ce nu-mi părăsiți trunchiul,
urâcioaselor?

Doar e palid și, ca paiul, e tremurat
Și, înfipt în disperări,
bun de spânzurat.

Voi, din unghiile jos-ului
și pân' la marginea sus-ului,
sunteți tari ca obrajii rusului.

Nimic nu vă clintește-n trupu-mi
derbedeu –
Nici poemul acesta – sunt sigur –
al meu.

Pe care-l scriu,
de menghinele voastre strivit
sub un cer spălăcit.

Angoaselor, sterpe de nădejdi, vitelor,
De ce nu mă părăsiți, iubitelor?

hruba lui Bismark

La Bietigheim..., în blocuri fără balcoane,
Au somn îmbucățit veniții după milioane:

Basarabeni vorbind cu *bleaghi* de-acasă,
Albanezi, turci, „bulgăroi cu ceafa groasă” –

Toți sugând țâța unui vis spumos:
Să-și clădească un destin maiestuos.

Germania lui Kant, roz, calculata,
Le pune-n mâini vâjnoase mătura, lopata

Și-urmașii lui Ștefan, din feți-frumoși voinici,
Alunecă-n cămașa unor docili și mici,

Înghesuiți în hruba unui ilustru țarc
Și-n creștet picurându-le urina lui Bismark.

moartea și visu-mi

Într-un iulie cu flăcări, în Germania,
Moartea mă urmărea peste tot, canalia:

Pe autostrăzi curgând din zare-n zare,
Prin blocuri cu români uitați peste hotare,

Prin disperări rânjite pe filele de cărți,
În nopți cu vise rupte în bucăți...

Într-un iulie cu flăcări, gătit de căldură,
Moartea-nfuriată de-acum peste măsură

Îmi adulmeca urmele prin Germania,
Ca să-mi sfâșie visul, canalia!

Ci eu, bine-ocrotit de Crist, sacrificatul,
Mă-nșurubam vârtos în vis, neîntinatul!

vara, 2014

Vara asta mă absoarbe
cu dogoarea-i suptă din cerul în flăcări.

Sunt al ei fără rezerve –
topit în pântecu-i mătahălos,
cu vârtejuri incadescente de oase uscate.
Sunt întru totul al aiurelilor fierbinți.
Sunt întru totul al visurilor paralizate.

De vă uitați în irisurii mei,
riscați să vă curgă-n ochi disperarea-mi
și paralizia visului adormit în călduri.

Stați cuminți, răbdători și lăsați
să alunece-n voi
turbarea căldurii prin ferestrele
caselor voastre pătrate.

Iar de riscați,
în umbrele zdrențuite-ale amurgului,
să speriați alimentara, ocoliți-mă.
S-ar putea să vă molipsiți
de râia fierbintelui verii, 2014.
Amin.

iulie, 2015

Uriaşul alb îşi curge pierzania din cer.
A înnebunit iulie. Minţile pier.

Se înăbuşă cerşind apă trandafirii.
Fetele nu-şi mai visează mirii.

Greierii-şi gânăvesc cântecul.
Muribunzii nu-şi mai expiră sufletul.

Izvoarele-n fântâni sunt ciumate.
Crimele din amiezi sunt iertate.

E un iulie înnebunit, fără speranţe.
Iubirile fug din romanţe.

Văduv grebănos şi spăsit e imaşul.
Peste toate e stăpân călăul din cer, uriaşul.

iunie, 2016

Și iunie, 2016 s-a țicnit pe bune.
Zilele încremenesc în soare, nebune.

Noapțile au stele mici, gâtuite.
Luna-i cu obraz subț, fierbinte.

Diminețile intră-amiezi, fripte.
Serile intră-n nopți pe bâjbâite.

Iubirile pierd în importanță.
Supărările au intrat în vacanță.

Amintirile se vor asasinate.
Canceroșii uită că-s pe moarte.

Unic rege-al Terrei, demon-strălucitul,
E-n acest tâmp iunie, soarele, rânjitul.

uimire hazlie

Zilele bocesc tot mai morbidețe.
Și eu tot mai hazliu intru-n bătrânețe.

Zorii din geam mă trezesc cu mirare.
Mirată mă-mpunge prima rază de soare.

Și pasărea-mi trimite uimită cântecul,
De pașii-mi târșiți îmi uimesc umbletul.

Descărcat de gânduri, ca o păpădie,
Iată-mă-s – o uimire hazlie

În care vă puteți sufla nasul gripos.
Uuu, carnea mi-e sătulă de voi până-n os!

Întrebări în amurg

Lui Valentin Jitaru

Cum ne-am pomenit pe nesimțite-mbătrâniți,

Cu crinii de-omăt pe tâmpile topiți?

Cu gândurile coborând în abisuri,
Cu inima renunțării la visuri?

Ne-ntrebam într-un amurg năuc
La căsuța lui Calamanciuc.

Și-atunci auzirăm cum vântul mușcă iarba
Și anii toți urlând că i-am trăit degeaba...

Ah, viață, viață, tu, regină-mbătrânită,
Noi suntem părăsiți ori tu ești părăsită?

încarcerat de alfabet

la început

La început, eram încarcerat mai mult
de doruri.

Când mă hrăneam
cu lumina sânului mamei,
eram încarcerat de dorul rostirii
celor patru sunete
pe care se mai ține viul acestui pământ.

Când râvneam să trec singur
pragul odăii,
eram încarceratul dorului de
dulcele misterului de-afară.

Au urmat după-aceea
și alte carcere fierbinți:
a dorului de tainica deschidere
a mugurilor, primăvara,
de cântecul ninsorilor jucăușe etc., etc.

Chinuitoare mi-a fost
și carcera dorului de prima iubire.

Dar tortură mai grea,
dar tortură mai crâncenă
am avut-o și o mai am, firește,
încarcerat de dorul
ce-l voi lua cu mine și dincolo –
dorul de-a le vedea iarăși respirând
pe aceeași tulpină,
răzlețitele de noi și vrăjmași,
ramurile Neamului.

alfabetul înstrăinării

Înstrăinarea în mugurii lui april scâncește.
Înstrăinarea în văpăile verii rânjește.

Dar o răsfață cel mai mult, pofticioase,
Toamnele cu ploi ofticoase.

La căsuța-mi râia țipă-n colții greblei.
Se vaietă, păgâna, în clătinatul ierbii.

Își miorcăie-nvrăjbirea în scârțâitul porții,
Își băloșează of-ul și pe regina nopții.

Îmi linge urâciunea papucii din picioare,
Cu ea-n irisuri soarele mi-apune și răsare.

Terorizat mereu sunt de-acest alfabet argos,
Pe care poeții tineri și-l bagă toți în dos.

alfabetul plictisului

În acest alfabet nou – al plictisului,
Nu mai trăiește nicio floare a visului.

Toate florile sunt pământești și te-adorm,
Toate miroase a pântec și somn.

Îmi zâmbește-o femeie cu părul nins –
Zâmbetu-i mă aruncă-n plictis.

Un calic mă roagă să-l miluiesc –
Ruga-i mă lovește cu plictis ursesc.

Mă cheamă și maică-mea la mormânt să-i vin.
Nu pot. Mă înfulecă plictisul hain.

Sufletu-mi a însușit alfabetul plictisului
Ce n-are nicio buche din floarea visului.

alfabetul tristeții

Sub nucul cu frunze de mai, moi,
Pe care dăruitu-l-am pământului amândoi,

Amintirile mă rup în bucăți –
Tu doar în mâhnirea ochiului te arăți.

Așteptarea-mi s-a lățit cât e zarea.
Merii noștri și-au nins de-acum floarea.

Dar și-a aprins-o, în schimb, liliacul
Și tânjește după tine, săracul.

Sufletu-mi învață alfabetul tristeții
Pe care prea destul l-au sângerat poeții...

alfabetul singurătății

Vă spuneam și-n ...50 *de poeme* ce singur sunt,
Zdrumicat de valurile acestui pământ.

În mijlocul mulțimii, gol de sentimente,
Încarcerat de sufocante alfabete,

Tot mai mult alunec în singurătate,
Sătulă de patimi, grasă de păcate.

De fapt, e alfabetul din toate mai greu
Pe care l-a-nvățat acest suflet al meu.

Trecând prin caznă mereu, ne-mpăcatul,
De iubiri, de prieteni prădatul.

Asta e cam totul despre alfabete.
Mă calcă repausul. Orfanul de regrete...

înfrângerile

Nu am nerușinarea să mai spun
Că pentru înfrângeri mai sunt bun.

Avutu-le-am pe toate – ploi cu ținte,
Memoria mă scuipă – nu le mai țin minte.

Înfrângerile mi-au arătat limba, focoase,
M-au pus la zid, furioase.

M-au purtat prin peșteri cu disperări,
M-au suit pe postamente cu trădări.

Mi-au pus în mâini lașitatea, nu baltagul,
Când străinul îmi necinstea meleagul.

Și după ce mi-au înecat iubirile,
Să mă foarfece, lăsatu-mi-au carcerile.

De-mi mai încălzesc agheasma sufletului
La focuri mici, ca gămălia chibritului...

crizantemă plânsă

madrigal de duminică

Azi, femeie, mâhnito, pentru că
Zorii-nfloresc în duminică,

Îți zămislesc acest poem plăpând
Sub coroana nucului blând,

Simțind cum picură din Univers
Eternitatea-n umilul meu vers.

O micuță, suavă eternitate
Ce va lăcrima într-o carte

Fără-adânci, sforăite esențe,
În care-ale tale absențe

Înfiora-vor, peste ani, s-ar putea
Doi ochi triști ca inima mea...

mâhnire

Își scuipă-n vânt iar frunzele arinul.
Te caută cu ochi mârniți vecinul.

Și merii au rămas în pielea goală
Iar, fără tine,-n văduvie-a câta oară!

Căsuța ta și-a mea cu șapte trepte
Mârniță,-a obosit să te aștepte.

Mârniță, fără tine, e grădina.
Cernând prin geam, mârniță e lumina.

Deasupra casei noastre, cerul,
Mârnițul, – Doamne! – și-a pierdut misterul.

De-atâția ani ce trec în amintire,
Fără s-o vrem, trăim într-o mârnire...

zâmbetul, căința

Mi-e frică să mă uit în ochii tăi cuminți,
Acum alunecați din visuri și mânăniți.

Și mâinile, ca ceara, la buzele-mi să-ți duc,
Ca ceara lui octombrie a frunzelor de nuc.

Și chipul tot mi-e teamă, femeie, să-ți mângâi –
Ah, cum se stinge viul pe-obrazu-ți de lămâi!

Și mă-ngrozesc, o, Doamne,-atunci când nu-ți
Aud pe sub ferestre și pașii tăi micuți.

O, trestie în care suspină suferința,
Iar mi-ai zâmbit... să-mi viscolești căința?

crizantema din salonul întâi

Crizantemă tristă cu-obraz de lămâi,
Cum îți mai torci gândurile în salonul întâi?

Unde hârca rânjește printre cele cinci paturi,
Iar tu de viață nu mai vrei să te sature?

Ce-ți mai spune inima – gutuie mânărită
Ce refuză de trupu-ți a fi părăsită?

Crizantemă, tu, cu trunchi de felină,
În care contenește viul să revină,

De ce taci și nu vrei să-mi mai spui
Cum îți mai rupi gândurile în salonul întâi?

alt nume

Ființa toată, femeie, ți se scurge-n gălbui.
De suferință refuzi să-mi mai spui.

Te-a supt ca o bulboană cu nămol gros
Și-acum tu o absorbi până-n os.

Ore, zile, văduvite de ea, nu-s.
Soarele ți se-arată numai în apus.

Zorii nu-i mai prinzi – se consumă-n nopți.
De-aceea zilele să le numeri nu poți.

Îngerul tău ast-noapte s-arătat în vis,
Legănându-se pe-o creangă de cais.

Să-ți uit numele, mi-a zis cu căință,
Și să-ți spun, că-i mai simplu: Suferință.

pradă

Plouă un noiembrie miop și cețos.
Mâncat de mâhnire, eu te blestem frumos:

Buzele-ți de fragă-trufanda, serafice,
Pradă fie doar gurii mele prădalnice.

Sânii cu rotunjimi de statui grecești,
Pradă doar săruturilor mele robești.

Picioarele cu lăbuțe minuscule să-ți
Dănțuiască doar pe urmele-mi când te-arăți.

Și luminile ochilor tăi mijiți
Răsară, apună doar în ai mei, smeriți.

Ah, pradă, din creștet și până-n călcâi,
Doar ființei, neființei mele rămâi!

inima ta

Totul ce-i al tău ar trebui să mă cheme.
Căpruii cu pleoapele grele.

Buzele de trandafir roș, rourat.
Nasul mic cu sfială sculptat.

Gâtul de lebădă jună și tristă.
Sânii sfidători de-antihristă.

Mâinile cu degete regești.
Coapsele-amețitoare, șerpești.

Picioarele de prințesă vrăjită.
Și surâsul de Evă smerită.

Dar toate-aceste splendori s-ar putea
A mă chema să nu vrea, să nu vrea.

Ci atunci, femeie, tu, nu te-ntrista –
Să mă cheme, spune-i, inima ta.

ascunde-mă

Ascunde-mă-n tine...

Dimitrie Stelaru

Să nu audă lumea de umbra mea nicicând.
Să creadă că n-am fost fructul acestui pământ.

Că n-am absorbit cu irisurii lumină din soare.
Că n-am fost nici pasăre, nici târâtoare.

Ascunde-mă-n țesuturile inimii tale cu doruri
Să aprind, când nu-ți mai renasc, fioruri.

Ascunde-mă-n gândurile-nesărbători,
Când aluneci în gol simțind c-ai să mori.

Și când voi ști că să m-ascunzi nu se mai poate,
Te-ascund eu într-un vers întors spre nemoarte.

anotimpurile - până și după

Ce repezi au trecut anotimpurile
cât îmi înfloreă visul în inima ta.

Fără să fi auzit parcă
înmuguritul și valsul verde al frunzei.

Fără să le fi simțit parcă
alunecarea de foc a căldurilor
în carnea și osul meu vlăguit.

Fără să le fi văzut parcă
îngândurarea ploilor mărunte,
fiorul brumelor învăluind crizantemele.

Fără să le fi admirat parcă
zborul nisipos al ninsorilor
fluturând în ferestre.

Cât de neiertător s-au scurs anotimpurile
când ziceai că-ți înflorește visul
în inima mea.

Stinghere, descurajate, anotimpurile
își mișcă pasul domol,
ca după o cumplită și-ndelungată boală.

Și totuși, și totuși:
ce anotimp crezi tu, femeie,
a încremenit acum în noi amândoi?

uimindu-mă că exiști

Ai ieșit din moarte, femeie, tu,
crizantemă cu petale de lămâi,
și acum îți sărut palida lumină din irisuri
și nu mai conținesc uimindu-mă că exiști.

Ce i-o fi poruncit Dumnezeu îngerului tău,
de s-a închinat cerurilor pentru tine
de la înspicarea zorilor
până-n smoala uscată a nopților?

Uite că iarba-ți sărută
dulcele fraged al tălpilor,
mugurii cireșului ți se deschid în căprui,
puii soarelui, blânzi,
dănțuiesc pe umerii tăi cu piele suferindă
și eu
nu mai conținesc să mă uimesc
că mai împart cu tine ceaiul și lacrima.

diagnostic

Ai refuzat să fiu lângă suferințele tale.

„Sunt ale mele, îmi spusei,
Nu vreau să le împart cu nimeni”.

Canicula paraliza frunză și floare, gând și emoție.

Caii soarelui, zvăpăiați, în flăcări,
spulberau viul între cer și pământ.

Prin geamul întredeschis de termopan

al salonului

în care te frângea suferința,

se scurgeau monștri mici cu nări fumegânde.

Sticluța cu lichid uleios îți scuipa în vene

doze de speranță iluzorie.

Și tu începeai să te-ntrebi:

„Poate era cazul să vină-ntr-adevăr?

În lipsa scaunului,

ar fi putut sta lângă mine pe marginea patului.

Și timpul nu s-ar fi oprit așa, nesuferitul,

de-ar fi stat cu ochii lui pe inima-mi...”

După geamul tău de termopan,
scheaună jalnic canicula.
Doctorița îți ia tensiunea punându-ți diagnosticul:
ai să trăiești până la adânci bătrâneți.

Și o vecie în poemele mele.

duminică fericită

pentru sfinții de-acasă

(ne)destăinuire

În toate cărțile mele de poezie –
Cititorul sufletului meu știe –

Mi-am dat în leagănul lacrimii părinții
Ce odihnesc sub cruci de inox, sfinții.

O fac și-n acest volum, rupt
De dorul Acelei cărei i-am supt

Sânul mâhnit, fără lapte
În anul cu satul mutat în cimitir, '47.

De-același dor cu amintiri strivit,
Mai lăcrimez câte-un vers smerit

Și pentru-Acel care-n sângele lui
M-a răstignit cu harul cuvântului.

Mulțumescu-vă, scumpilor, pentru că sunt
Fructul luminii acestui pământ

Și că păstrez în graiu-mi cu tămăduiri
Icoana marii voastre iubiri.

uitarea, tata

Troscotul cu viței aninați de țărushi
A umplut curtea părinților mei duși.

Unde ți-ai dosit, tată, coasa
Să-ți gospodăresc, cum o făceai, casa?

Unde ți-s cuiele, ciocanul și cleștele
Să-ți tămăduiesc poarta, ostrețele?

Dar amnarul, iasca unde sunt, dositele?
Zăpăcit cum sunt, îmi mai uit chibriturile.

Unde ți-i grăduțul cu văcuța Duica?
Bulgărit de frică, în el fierbeai țuica...

Dar bocancii de ținut în care
Te eliberasei de la concentrare?

Toate nu-s, măi tată. Le-a-nghițit uitarea –
S-a întins, parșiva, uite-o, cât e zarea.

Și din urma voastră, dispăruții,
Ziduri de muțenie cresc înalți, cât munții.

Încât Terra noastră – o durere sferică,
Deveni-va – morți, vii – o uitare veșnică.

ceaunul foamei

Peste merii mei îngândurați, cu crengi plecate,
Cerne-o ploaie cu-amintiri înmormântate.

Numai una cu surâs de prunc flămând
Să apună nu, n-are de gând.

Se scurg anii gârboviți pe-alături,
Primăveri nasc păsări, iernile – omături,

Ci doar amintirea ceea pirpirie
Nu-și mai pierde viul ce o ține vie!

E-ncăpățânată *sterva!* zice rusul
Ce-mi furase pâinea și îmi dase plânsul.

Unde-o fi, măicuță, chiar pe unde-o fi
Ceaunașu-n care de trei ori pe zi

Fierbeai foamea-n văzul nostru ud?
Că-l aud cum țipă-n abur, îl aud!...

primul enunț

Mama, în smoala unui vis, mă ruga
să nu mai asasinez foametea-n poeme:
„Las-o. Și un surâs de lămâi
îi arse palid buzele.
Nu mai răscoli cenușa blestematului cela '47.
Ți-a ucis doi frățiori, dar
mi te-a lăsat pe tine, fiule,
să am pentru ce a-l mai ruga pe Dumnezeu
să mă țină în lumina Lui”.

A-l lăsa nu pot însă.
În anul '47, începeam să adun
primele respirații ale vocalelor
de bocit
și-ale consoanelor de tăcut.
Și tot în acel an,
reușii cu lacrima să încheg
primul enunț al copiilor nefericiți
de pe acest pământ: „Mamă, mi-e foame...”

Cum să te las, ucigașule '47?
Cum să te las?!

întrebări, mama

Cu cât mă sfredelesc resemnat, plângăreț
în bătrânețe,
cu atât devin mai durut în amintirile
ce-mi Țes în lumini chipul tău, maică.

Anii repeziți, parfumați
m-au părăsit de multă vreme și-acum
îmi ling rănilor de ied neputincios,
tot mai des întrebându-mă:
ce s-a mai făcut, mamă, cu fântâna ceea a tatei,
astupată cu cânepă
de brigadierul acela căzut în demenție?;
ce s-a făcut cu butucii ceia de vie,
descântați de tata
până l-a chemat în deal neiertătoarea?;
dar cu amurgurile celea,
înfipse în Dealul Ursului,
când îți auzeam glasul de Precistă ostenită
chemându-mă la culcare?

Tot mai resemnat, mai plângăreț
mă sfredelesc în bătrânețe.
Și-amintirile ce-mi auresc chipul tău,
mamă,

îmi trimit auzul și văzul
spre căsuța noastră
cu cei trei sori mici în ferestre,
unde mi-a rămas copilăria să plângă
cu lacrima ta...

glas din cer

În zorii-nchiși, exact la ora cinci,
Un înger mă trezi, cu ochii mici.

„Azi, zice, soarele mai repede răsare –
E duminica morților, Duminica Mare.

Sufletele părinților tăi lumina-vor mormintele...”
Și îngerul dispăru odată cu cuvintele.

Nu mai trecusem pe la ele vreun an
Și, greu mâhnite, le găsii în buruian.

Pe crucile de inox dănțuia soarele.
Lacrima nu putea rupe pripoanele.

Crăcindu-se pe morminte,
Rușinea apăru râzând într-un dinte.

O rugai să mă ia în burta ei să pier.
„Dar n-ai loc nici acolo...”,
veni un glas din cer...

tata, nedumerirea-mi

Nu-ți face dușmani, îmi spunea tata,
cu blândul ochiului netezindu-mi obrazul.

Chiar de se vor cere ei,
oricum, să te prefaci că nu le-nțelegi viclenia –
las' să treacă veninul spumos pe lângă inima ta,
că eu, cu maică-ta, datu-i-am
să expire numai iubire.

Și nu lăsa să te facă dușman,
mă lovea blând cu altă povață,
iar eu așteptam nedumerirea să-mi vază
din fragedul văzului.

Pentru că, drept vă spun, nu pricepeam:
care ar fi deosebirea între dușmanul
pe care nu vrei să ți-l crești în drojdia ta
și dușmanul de tine pe care alții
vor să-l crească în drojdia lor?

Sclipirile acestei nedumeriri
le păstrez în tulburarea-mi și-acum.

cocoloșul

Și-astă noapte, pe la ora cinci,
V-am visat, icoanelor, slăbuți și mici.

Eu, fiind un uriaș cum alții nu-s,
Vă priveam pe amândoi de sus.

Tata, spectru nins, fără cuvinte:
„N-ai mai fost de mult pe la morminte...

Dar noi te visăm acolo-n stea,
Ah, de tine inima ni-i grea...

La Duminica cea Mare,-o dată-n an,
Coborâm pe-o rază de alean

Și-așteptăm pomene să ne-aduci,
Ochiul să-ți mai picure pe cruci...”

Și-atunci din uriaș demn de temut,
Mă făcui un cocoloș de lut...

ce-am zis

Azi, 1 mai 2016, ziua Sf. Paște,
am venit, scumpii mei născători,
să vă sărut blândul ochilor
de pe crucile de inox.

Soarele își tremură lumina crudă
pe fețele voastre-ndumnezeite
în luciul metalic,
vântul, scuipând dinspre nord
înstrăinare,
stinge lumânările.

Eu, cu cele două surori
galben-gârbovite,
nu mai reușesc să șterg
cu batistuța
tristețea din ochii voștri-ncremeniți
metalici.

Azi, 1 mai 2016, spăsit ca niciodată,
mi-am zis :
n-am să pot odihni în alt pământ,
n-am să pot,
decât în acest, dragul,
ce vă râșnește-acum osul...

vis cu tata

Iar l-am visat pe tata fumându-și
mahorca stalinistă.

Roua din irisuri i se scurgea
în batistă.

„Ghițișor, îmi zise, în steaua
unde mi-e sufletul, urcatul,
E interzis definitiv fumatul.

Și rușii-s în dizgrație, de urcă
vreo unul,
Că-i interzisă și vodka,
nu numai tutunul.

Iese că ursita m-a pedepsit rău,
ingrata,
C-am deprins de la dâșșii
și una, și alta... ”

Și cu ultimul nou-raș ce-l slobozi
dintr-însul,
Se scurse și tata spre cerul lui,
sus-ul...

vis cu mama

De-asemeni cu mama am avut un vis.
Se făcea că o stea din cerul deschis

Se scurse, viscolind cu zgomot,
În ograda noastră cu troscot.

Și din stea, încinsă cu pestelca-i de in,
Ieși mama cu obraji de crin.

„Adu-mi ceaunașul cu fuguța
Să vă facă mama o mămăliguță...”

Nu, nu din tărâțe – din mălai, ca aurul,
Că muscalu-acolo n-a ajuns, balaurul...”

Când mă izgoniră zorii albi din visuri,
Mama îmi plângea în irisuri...

vis cu sora Ghinuța

Visai ieri-noapte că murise mămuța
Și eu, prunc, legănat de Ghinuța,

Dormeam în poala ei cu lumina
Ce inundase, potop alb, grădina.

Seceta rânjea la fereastră.
Soarele se topea peste casa noastră,

Dar de-odată pieri și-n smolile nopții
Se-auzi cucuveaua cu blestemul morții.

Spăimoși, genunchii-și curmară legănatul,
Buzele-i suflară în lampă oftatul...

Și mă trezii atunci, rupt din visuri,
Cu sora Ghinuța-n irisuri.

vis cu sora Viorica

Cu Viorica avui un vis mai poznaș:
Se făcea că eram ștregari mulți pe imaș

Și-acum alergam necăjit cu ea
După văcuța ce-o mușcase strechea.

Cerul se deschise pân' la Dumnezeu.
Îl rugam să plouă cu un curcubeu.

Și pornirăm, vrăjiți numărându-le,
De la culori să ne certăm, privatizându-le.

Uitasem de văcuța ce se topise-n crâng.
Îi spusei că mi-e foame și începui să plâng.

„Și mie”. Din căprui-i, anul ' 47
Zvâcnea ca să iasă din moarte...

epoleții

Stau lungit pe patul
de unde și-a trimis spre ceruri mama
sufletul.

Strivesc perna cu ceafa-mi alcoolică.
Și ochii sergentului Gh. Calamanciuc
din portretul cu ramă
mă sfredelesc în leneșul ochilor.

Cincizeci și doi de ani s-au urinat
peste cele trei panglici,
dar epoleții sergentului mihorenean
au reușit să treacă și hotarul cu convulsii
gorbacioviste
și acum, surâzători ironic, continuă
să epateze bravură pe umerii săi îndârjiți.
I-i-i ! Ca și cum,
nicio povară nu i-au zdruncinat
în acest veac – putregai sovieto-democratic!

Ia parșivenie de epolet sovietic!
Ia încrâncenată și anostă risipire
a anilor!

costișa

Pe costișa de măceși mi-a rămas crudă
Copilăria-mi cu geana mai mult udă.

Cu pita ei dulce mâncată doar în vis,
Cu imașul gălbui sub cerul încins.

Haideți, amintirilor, devorați-mă!
Haideți, amintirilor, îngropați-mă!

Să piară-n uscatul ochilor mei
Aburele ceaunului foametei.

Pe costișa de măceși a rămas plânsă
Copilăria mea ce nu se lasă-nscrisă

Pe file de povești cu pici sătui, grăsuți.
Ia și-i privește, Doamne:
nu sunt și ei desculți?

mațul tradiționalist

Mațul tradiționalist din clăditul meu ancestral,
dacă-l am,
mă îndeamnă mereu să scâncesc patetic
când în văzu-mi tulbure apare
mirajul copilăriei mele:
cu ceaunul mamei flămând
după ce ne călcase rusul cu tancul;
cu cele două surori bocind despletite
la moartea văcuței noastre bălaie;
cu imașul legănându-se-n verdele
de la gleznele Dealului Ursului;
cu opincile foșnitoare meșterite de tata;
cu școlița din deal, grăitoare de-nțelepciuni,
în care-ncăpea întreg Universul...

Și cu multe alte nimicuri ce-mi sfințesc
viul și care
mai pot fi grăite doar de hulitul acum
maț tradiționalist.
Pe care uneori, idiotul, voiam să-l extirp!

El, drag-nătângul, continuă
să se-alinte frumos și durut
în covățica-nduioșată a sufletului meu.

Și-atunci, frați fârnâiți,
ideea voastră salvatoare-ar veni
să-l extirp odată cu sufletul?!

dezgropatul de Paris

*Dorurilor mele din Paris – fiicele Mihaela,
Dumitrița și nepoții Deia, Matei Cristian*

pornit spre dezgropare

În aeroportul din Bacău, pasagerii,
Speriați, strâmbi ca luciferii,

Gâfâiți, își cântăresc bagajele,
Își scot de la nădragi centurile.

Apoi, în așteptarea *Boeing*-ului,
Își strivesc apele somnului.

După geamuri, trei mesteceni de-o seamă
Își tânguiesc crengile-a toamnă.

Dintre nori găunoși, se strecur, ca-n vis,
Imagini fistichii de Paris

Unde am două doruri înstrăinate
De mine cândva legămate...

dezgropatul de Paris

M-am dezgropat din mine.

Uite c-am înviat iar!

Râvneam de-atâta-amar de vreme
să mă dezgrop din neputință,
și nu-mi reușea din neputință;
din nămolul consolării –
din vina consolării;
din leșinul apatiei – din vina apatiei.

Acum, înfipt în iarba, caldarâmul lui Hugo,
mă tot dezgrop din încremenirea din mine.

Peste trei zile – ce dezolant, domnilor
care n-ați legănat pe irisuri
nici surâsul enigmatic al Giocondei,
nici ceru-nvârtindu-se pe Turnul Eiffel,
nici tristețea frunzei ce-mi cade în creștet
cu plânsul începutului de octombrie,
ce dezolant, domnii mei, zic,
că peste trei zile-n burta unui *Boeing*
voi reveni în blocu-mi cu alcoolici apatici
din care, dimineața ieșind,
mă salut cu boschetarii drogați,

pescuind în tomberoane zilele
ce le-au rămas de pierit
în mizerii slavone.

Și iarăși va trebui să mă-ngrop,
să alunec cât mai adânc
în cele trei mlaștini adormitoare
de cuget și simțiri.

arbori de Paris

În parcurile din Paris,
arborii n-au nume.

În părculețul inspirându-mă-n
aceste clipe,
bănuiesc:
trei molizi că-s molizi,
doi castani că-s castani
și o salcie cu labele zdrumicate că-i salcie.

Ceilalți arbori n-au nume.
Și vârsta lor o poți doar presupune:
unii ar părea c-au fost încarcerați
de pământ
pe când fusesem și eu descarcerat
din pântecul mamei;
alții, mai scunzi,
presupun că ar fi de-o seamă
cu cele două doruri ce-mi poartă numele;
sau, cei și mai scunzi, c-au început să bea
lumina otrăvită a acestui pământ
mai târziu,
când cele două doruri
au dat rod și ele.

elegie de Paris

Ce dezamăgire,
domnilor cu inimi naționale!
Într-un părculeț de pe Rue de Château,
mi-a rămas o aripă a inimii.

Uite-așa, zburător mistuindu-se
printre arbori cu miresme de toamnă.

Nu-i lucru deloc simplu:
să revii în gubernia r. moldova
cu o inimă schiloadă, fără-o aripă.
Lăsând-o pe cealaltă să respire
prin frunzele negrăitoare și triste,
într-un părculeț legănând pe alei
bătrâni cu sufletul zbătându-li-se
în glezne umflate.

Ce curioasă situație,
domnilor cu inimi de import!

în așteptarea lebedelor

Uite că mai aștept.

Aici, pe insulița de pe burta râului Marne.

Aștept două lebede.

Mai exact, aștept perechea

de îndrăgostiți

să-i văd arcuindu-și cele două gâturi

de vioară

și grijindu-și penetul de omăt sclipitor.

Pesemne, se găteau de o sărbătoare a lor,
lebedească,

ca să treacă prin flăcările
unui ceremonial lebedesc
ce le-ar uni destinele?

Cine știe? Cine știe?

Dar i-am văzut la un moment dat
despărțindu-se:

masculul rămase cu gâtul răsucit
a mirare,

uitându-se din urma lebedei

vâslind în sus-ul apei –

semn de adio plutind
pe mărgelele valului.

Dar mai aștept.

Mâine îmi iau zborul spre negura Bălțiului,
cu amici visători și triști ducându-și veleatul,
ca pe o povară pe care
Dumnezeu le-a lăsat-o drept mărturie
că vai! nu tot omul se naște
spre a-și vedea visurile
încărcate de rod.

s a l o n u l n r. 5

salonul lui Gheorghe Drăgan

La doctorul Drăgan, salonul cinci
E destinat mai mult petru amici.

De preferință, cu trei stropi de carte
Și cu sufletele întomnate.

Unul dinăștia, țicnit de culori,
A lăsat o ramă c-un peisaj cu flori.

În care-un munte dintr-un ochi ce nu-i
Își plânge lacrimile gălbui.

Cele patru ținte din ușă, stinghere,
Slujesc minunat de cuire.

În unul îmi anin inima ce bocește
După iubirea-mi ce se călătorește.

În altul – creieru-mi, ofilit
De nimicurile ce le-a zămislit.

În al treilea – ochii amândoi
Ce-au admirat, tâmpiții, și noroi.

În al patrulea – tolba-mi c-un roman,
Bântuit de duhul lui Drăgan.

În acest salon de nevecii vorbitor,
O dată-n doi ani prefer să mai mor.

Dar când hârca vine, de mă roagă, plânsa,
Eliberez cuierul și-o anin pe dânsa.

inima

Culcat, număr cu mintea gătită
Cum picură speranța în vena-mi vlăguită.

Timpul, calic și gol, ca o scamă,
S-a oprit pe muntele lui Palii din ramă.

Și din creasta lui cu abur de lămâi,
Suflă spre inima-mi aninată-n cui.

De mult voiam să te iau la rost – iartă-mă:
De ce m-ai zămislit, Doamne, cu inimă?

E-o pompă banală? Sau ai pus într-însa
Alte neștiute? Că de pierde dânsa,

Cel cu-asemănarea și cu chipul Tău,
Părăsit de Tine e și se scurge-n hău.

Își ia zborul sufletul? Doamne, dumirește-mă:
Cum să zboare sufletul fără inimă?!

creierul

Neuronii creierului meu din cui
Îmi aduc reproș că până-acum nu-i

Declar și pe ei într-o petiție
Ca s-o înaintez în justiție.

Căci – culmea! – pe suflet,
organ abstract,
Marele Jude, din lipsă de tact,

Îl ridică, dle, în cerul sfânt,
Iar ei, cu creierul,
putrezesc în pământ?!

Cu dâșii,
mă revolt și eu din pânțece:
De ce, Doamne, de ce, chiar de ce

N-ai loc acolo-n Paradis, sub vreun pom,
Și pentru bietul creier de om?

Ca să-l poți educa îndelung, cu succes –
Să nu-și bage nasu-n Univers!

Puține pacoste a săvârșit pe Terra,
Trecând-o prin moarte
cum i-a fost vrerea?

Ascultându-mi, jimbați,
discursul,
Pe neuronii mei i-a umplut râsul,

Grăbindu-se să emigreze – vai mie!
În alți creieri din secția neurologie.

ochii, descreșterea

Ochii ce îi pusei în a treia țintă
Drept în fruntea mea mi se uită.

Și se-arată, Doamne, 'ngrozitor
de mici.
Așa e când suntem în salonul cinci.

Spăimos, ochii îi trimit în munți.
Foind în tablou, par așa mărunți,

Că, pe-nalt de cer, Tu, Demiurg voinic,
Ești văzut de dâșii micuț – un furnic.

În salonul cinci, îngândurat și trist,
Mai pătrunde uneori și Crist.

Dar refuză rănilile ca să-i oblojesc –
Pân' la asta, zice, trebuie să cresc.

Așa-i. Descrescutu-am, Doamne,
într-atâta,
Că Drăgan, intrând, mă caută cu lupa...

romanul, minciuna

Tolba cu romanul a fost o glumă.
Și-n glumă se ascundea
o minciună.

Pentru că-n pântecul tolbei
din ținta patru,
Nu-i unul, ci romanele tuspatru.

Pe-ale lor pagini doctoru-mi pune
diagnostice
Pentru personaje-mi ca nelumea,
exotice.

Mi-ar trebui și-acum: pentru creieru-mi
din cârpe.
Dar mai durează. Are doar pentru
suflete rupte.

E noapte. Târziu. Muzica pereților
E de la îngropăciunea muților.

Aud pași. Deschid.
Două infirmiere grase
Îl duc pe targă, sfârșit, pe rusul din 6.

Care se lăuda ieri fără istov
Că el i-a pus cătușele lui Gorbaciov.

Iar cu Elțin, după doi *pol-litri*,
– Nu-s bârfe! – se ducea la târfe.

Pân' la urlat întristate,
Stau romanele mele în cui aninate.

Prezent în ele ca personaj de carte,
Le-a răsfoit doar doctorul,
din curiozitate.

Și încă doi lectori pățimași –
Jitaru din gubernie, Răducea din Iași.

În clipele astea, în ținta trei, chiloții
Râd de anonimatul meu,
ca idioții.

Așa stau lucrurile în salonul cinci.
În cealalte ar putea fi și mai fain,
nu poți să zici...

25 Decembrie, cu lacrimi

Am să mor de tristețe. Aici.
În salonul lui Drăgan, nr. 5.

E 25 Decembrie. Azi s-a născut Hristos.
Fug cu străchinuța: „Ce aveți gustos?”

Obeza-bucătar: „N-am. Să-ți dea românii.
L-au scos mai devreme din pântec,
păgânii”.

Orezu-l vărsai în latrină – om prost.
Mă decid împietrit să fac post.

Post negru, post de-nseninare
Pentru proștii din fundul
„fratelui mai mare”.

Înghit pastelute. Îmi înghit lacrimile:
Sărmanul pruncuț... Îl așteaptă patimile...

Basarabie cu creier de mosc,
ai milă cerească –
De două ori îl naști sub bolta
românească?!

cuiele, setea

Am revenit în salonul 5, pătrat,
Destinat amărăților cu suflet întomnat.

Cele patru cuie din ușă, stinghere,
Ce slujesc de cuiere

Mă sfredelesc ironice-n irisuri,
Scufudându-mă-n abisuri.

Unde timpul e cuminte, domolit
Și demonul angoaselor – falit.

Unde apele înfrângerilor sunt uscate
Și cele-ale disperărilor – subțiate.

Unde se sting sorii pe planete
Și iubirile sunt inexistente.

Mă scutur. De nasul unui cui,
Anin pantalonii mei verzui.

De al doilea mai proeminent –
Borseta cu blocnotesul absent.

Iar următorul, mășcat în gămălie,
E îndrăgit imediat de pălărie.

Pe-al patrulea-și uită șleapca amicul de salon –
Ieri mi se prezentase că e Napoleon.

Ah, nu mai vine Gh. Drăgan să mă consulte –
Bolile mele îi sunt prea cunoscute.

Ci mi-e nevindecabilă doar una dintre toate –
Cea care mă ucide cu setea de ne-moarte.

dispariție

În biserica de la parter, sfinții s-au ascuns în icoane.

Înveliți în suferință, bolnavii dorm în saloane.

Numai eu, un poet juma' viu, juma' trist,
Stau la taifas, de la egal la egal, cu Crist.

„Țipă, omule. Te-nțeleg, ai multă suferință...”

„N-aș țipa, Doamne, de aș avea credință”.

„De-ți dau un pic, îți vei curma oftatul?”

„O vreau întreagă, toată-o vreau, ingratul!”

Și-n clipa când se scurse prin pereți Iisus,

Îmi răscolii așternutul și mă-ngrozii.. . că nu-s!...

neuronii sovietici

L-am rugat pe doctor să-mi ucidă
neuronii sovietici
Ce-mi survolează tărtăcuța, bezmetici.

Roșeața lor trecută prin bale leniniste
Îmi scuipe creierii cu duhoare, necinste.

Îmi seacă auzul la suferința de-alături,
Îmi aruncă din văz Carpații cu-omături.

Îmi conduce pasul ascultător, dement
Spre tancul „eliberator” de pe postament.

Îmi sfârtecă stalinist memoria, ca să uit
Covățica-leagăn, sânul ce l-am supt.

L-am rugat pe doctor, dar, zice stânjenit,
Că neuronii sovietici sunt de negăsit.

Pentru ei nu poți nici inventa călăul,
Nu le poate da de hac nici KGB-ul.

L-am crezut: în ochiul lui adânc, stingher,
M-am văzut – jur! – cu chipiu de pionier!

vis cu iertare

O sun pe Lunicu. E ora de duminică.
Îmi răspunde șoptit – se află-n biserică.

Închid. Dar șoptitul, uns cu mâhnire,
Mai stă în auzu-mi cu neadormire.

Deschid „Ruga poeților”, volum în care
Aceștia îi cântă Domnului osanale.

Rostesc cu Lesnea, Militaru, repetat,
„Tatăl Nostru” și mă frâng înduioșat.

Mai îngân cu Minulescu *Ruga de iertare*
Și tavanul din salon – mi se năzare? –

Se despică-n două aripi și de sus
Pe o rază-alunecă Iisus.

Ard ochii lui Iuda în coroana-i de spini.
Pașii Mântuitorului sângeră-n mă răcini.

„Ești iertat, măi fiule, iești iertat...”
În vis totul, totul e-așa de-adevărat!...

vis nătâng

Avui azi-noapte un vis de-a dreptul nătâng:
Se făcea că salonul în care mă frâng

De draci cu cozi cârligate mișuna,
Iar la tribună Talpa iadului cuvânta:

„Nu-l luăm la noi pe-acest Calamanciuc!
Vo pervâh: e cârcotaș și năuc.

Vo vtorâh: e frate de sânge-al românului
Și-uneltește să dea foc Kremlinului.

Mai are și nume cu sufix rutean
Și-i lui Putin un aprig dușman.

Demult l-ar fi asasinat nătărăul,
De nu l-ar păzi vârtos KGB-ul.

În crinul zorilor, se trezește – bată-l vina!
Cu irisurii bolnavi de Bucovina

Și hămăie la toți că-i românească.
Nu-l luăm! Are fire drăcească,

Dar creierii nu i-s kremliniști, ca ai noștri.
Să-l ia sărăntocii din Rai, proștii!

poemele Slănicului

la Slănic

La Slănic, timpul ți se-oprește maiestuos.
Și te-ntrebi înspăimântat canceros:

Ce-am făcut până-acum cu sufletul meu?
Cât de încărcat a fost de Dumnezeu?

Cu ce căderi m-a momit abisul?
Ce înălțimi mi-au furat visul?

Ce regrete prădalnice m-au supt?
Ce iubiri m-au ars și m-au rupt?

La Slănic, timpul e-ntotdeauna tânăr.
Vânjos e. Îl simți proptea lângă umăr.

Bărbații-s aspri, frumoși ca niște miri,
Femeile au pe buze trandafiri.

La Slănic, lângă izvoare, bătrân și sărac,
M-am îmbogățit și-am întinerit cu un veac.

firavul

Am început acest buchet de poeme
În timp ce liniștea cerne

Peste munții din Slănic, falnici,
Cu tămăduiri în izvoare darnici.

În aceste clipe, o femeie târzie,
Frântă în genunchi, ca o păpădie,

În biserica Sfântului Ilie,
Pierdută-n rugăciuni, nu știe

Că bădița ei o răstignește
Într-un vers ce spune c-o iubește.

Și-așa, firav, cu gene-nrourate,
Mai jură c-o ia în ne-moarte.

cerul golindu-se

Peste creste de munți, sus,
Mi s-a arătat Iisus.

Și cum mă rugam să mor,
A trimis spre mine-un nor,

De m-a învăluit cald
Cu o umbră de smarald.

Întrebai cerul: ce să fac
S-o mai duc așa încă-un veac?

Ah, pe creste, sus, cerul gol
Hohotea-n rostogol...

eternitatea lui Enescu

Lângă corifeii cei iluștri-ai scrisului
Care pun coroana veșniciei visului –

Creangă, mucalitul, moldoveanul,
Și George Coșbuc, transilvăneanul,

Conu-Alecsandri și dragul Eminescu,
Apăru-ntr-o zi și George Enescu.

Asta săvârșitu-s-a la Slănic, unde
Noaptea, eternitatea se aude

Curgând cu luceferii din creste,
Ca-ntr-o incredibilă poveste.

Lumea e nedumerită: cum de
Un fior de-o vreme o pătrunde

Până-n os prin triluri de vioară?
E fior de-al nostru ori din altă țară?

„E de-al nostru, proștilor, ce Dumnezeu, –
Asta o-nțelege și Dănilă-al meu!”

poemele ruşinii

prolog smiorcăit

Scriu cu disprețul muiat în of bocit
Despre *mancurtul* care nu-i iubit.

Cum să iubești țâstarul hrănit cu sân latin
Ce patrie-i zice mașterei cu sângele străin?

Cum poate fi iubit sclavul cu un stăpân pigmeu,
Sclav scârnăvindu-și graiul lăsat de Dumnezeu?

La el îmi trimit versul zbătându-se durut,
Cum, arestată, lacrima ni se zbătea la Prut.

Dar nici nu cred că versu-mi palid, tremurat
Îl va întoarce-n leagăn de român creștinat.

Ci doar speranța-mi pâlpâie că alții dodonuți
N-or luneca-n infernul gătit pentru *mancurți*.

mancurtul

Arătarea ciudată din oglindă
Își bulbucă ochii, încearcă să surâdă.

Da`-i iese un rânjet de câine bătut:
„Mi-a alunecat, zice, visu-n șezut.

Mai viseze proștii la stele –
Eu îmi caut de intestinele mele!

Să fie pline mereu cu de toate,
Că, oricum, mă scurg înspre moarte.

Simțurile fiindu-mi de vită,
Greierul meleagului mă irită.

Și trandafirii noștri îmi put –
Simt: visu-mi s-a scurs în șezut.

Îmi repugnă ce-mi aduce Apusul,
Mă debilizez cu *troinoi*, ca rusul.

Balada-am contenit s-o ascult –
Îmi plac *ceastuški* mai mult.

De la ciocan fecundând secera,
M-am căpătuit în `40 cu „istoria”.

Ea-i hrana creierului meu de *mancurt*.
Alunecat, cum v-am spus, în șezut”.

bocetul basarabeanului *mancurt*

Creierul meu, din el izgonit românul,
L-a privatizat de mult Kremlinul.

De m-a pus doina s-o răcnesc la balalaică,
Că am uitat cine mi-e Țara-maică.

Parfumul român din balercă
Schimbându-l-am pe *holercă*.

Sub picioru-mi iarba nu mai veșnicește.
„Ramul” lui Eminescu mă disprețuiește.

Prutul, ah, mă blestemă! Și cei doi, frații,
Mă expatriază – Nistrul și Carpații.

Mic sunt. Nu mă-ncap gaura de cui.
C-am ajuns să fiu al nimănui, al nimănui...

rog să mă credeți

Rog să mă credeți, cititori drăguți:
E mare chin să scrii despre *mancurți*.

V-ați întrebat cândva de ce nu pier *mancurții*?
Bipezii-n patru labe, transpirați, grăsuții?

Cei care pentru-un scremut putinist
Îl bat în cuie pe Crist?

Nu pier. Le-ar fi dulce osânda.
Lustruiesc Kremlinul cu limba.

Și drept răsplată primesc trofeu –
Să pupe momâia din Mausoleu.

Nu pierde *mancurtul*. Cu-acest rahat,
Basarabenii-s campioni la metru pătrat.

Mancurtul în loc de inimă are
Pompă ce expiră în juru-i putoare.

Și putoarea ceea e contagioasă –
Îți ucide visul. Și dorul de casă...